

KRONIEK

Will Wemermann, *Twee kasteelen*, C. A. Mees, Santpoort, 1939.

Hoe begripverwarrend woorden als „sympathiek” en „zuiver” kunnen zijn, kan men opmerken als men naast Hoekstra's bundel die van den, op 25-jarige leeftijd gestorven, dichter Will Wemermann legt. Ook hier zou men het liefst deze kwalificaties gebruiken, maar dan dient er op te worden gewezen, dat Wemermann het in Hoekstra's schaduw bezwaarlijk uit zou houden! Van Vriesland's inleiding tot *Twee kasteelen* is dan ook wel wat al te hooggestemd, en zelfs niet geheel vrij te pleiten van een sentimentele vertedering, die de objectieve beoordelaar van deze verzen nimmer kan onderschrijven. Vindt men daarbij ook nog regels als „Nu krijscht de zon in ruchteloze lach” dan kan men moeilijk meer van poëtische zuiverheid spreken, zodat men wellicht het best volstaat met deze bundel een, hier en daar niet onaardig, tijdsdocument te noemen, dat onder de dichtbundels der laatste jaren een in alle opzichten bescheiden plaats inneemt.

Jac. Schreurs, *Het lied van den sluier*, H. P. Leopold, Den Haag, 1940.

Naar aanleiding van Mok's *Rattenvanger* heb ik al eens gewezen op het twijfelachtig karakter der moderne epiek. De tijd, waarin wij leven, verdraagt blijkbaar geen epische poëzie en zelfs is het misschien zo, dat deze alleen kan bloeien in perioden, dat men het literaire proza niet als volwaardige kunstvorm beschouwt. Het zou belangwekkend zijn, op deze kwestie dieper in te gaan, waarvoor wij hier geen gelegenheid hebben, — maar het heeft toch zin nog eens op te merken,

dat de hedendaagse dichter, die naar de epiek grijpt als uitdrukkingmiddel, er blijkbaar niet in slaagt een *nieuwe* epische vorm te scheppen, zoals, elk op hun beurt, Gorter, Van Ostayen, Marsman, Achterberg een nieuwe lyriek hebben ingezet. Zeker is het geen toeval, dat de commissie, die Hoornik's *Mattheus* bekroonde, in haar toelichting vermeldde, dat deze dichter aansloot bij de beste traditie van de 19e eeuw, en dat Helman, in de *Groene Amsterdammer*, een, overigens onbillijke, vergelijking trok tussen Hoornik en . . . Tollens! Wat Hoornik's werk dan ook belangwekkend maakt is de moderne, psychologische inslag, en niet deze „epische” traditie, terwijl de poëtische bouwwerken van Mok, door het ontbreken van die inslag, in de ware zin van het woord als prähistorisch aandoen.

Ook in Schreurs' *Het lied van de sluier* spreekt niet het epische element het meest overtuigend, en kunnen wij hetzelfde constateren als bij bovengenoemden. Leest men deze verzen, dan wordt men soms onweersstaanbaar herinnerd aan De Génestet (met name aan diens *Haantje van den toren*) of, op enkele plaatsen, aan den jonggestorven dichter F. L. Hemkes, wiens *Kindeke van den Dood* schijnt te zijn herrezen in de volgende strofe:

En dag en nacht bij roer en mast
Staat daar en wacht het kind;
De hond knaagt aan zijn been of bast
En diep in haar begint
Een wonder lied, dat haar verrast
En telkens overwint.

Schreurs heeft, evenals Hoornik zijn *Mattheus*, zijn gedicht in verschillende „hoofdstukken”